

Stater gjøre sig Umage for at forskaffe foregaaende Rækker eller Bind af samme Bærl, saaledes at der kan være et komplet Exemplar idetmindste i eet Bibliothek i hver Stat.

Art. 11. Konventionen kan ikke ratificeres af nogen af de kontraherende Stater før efter 10 Mars Forløb fra den Dag at regne, da den er ratificeret.

Endnu bemærkes, at der ikke nævnes Tvivl om, at ogsaa af de ikke repræsenterede Stater vilde flere, baade europæiske og ikke-europæiske, om kortere eller længere Tid tiltræde de paa Kongressen tagne Beslutninger. Det Ministeriet søler sig overbevist om, at det ovenfor nævnte Forflag til en Konvention ikke blot egner sig fortrinligt til overhovedet at bringe Sagen ind i et praktisk Spor, men baade ved hvad det direkte siger og ved hvad det underforstaar, i særlig Grad er fordelagtigt for Danmark, og saaledes kun kan tilraade, at Danmark tiltræder Konventionen, skal Man nu gaa over til at gjøre Rede for, hvorledes Udgifterne ved Sagens Gjennemførelse nærmest maa antages at ville stille sig.

For det første vil det blive nødvendigt at oprette et særligt Bureau til at besørge den hele Udvevling. Fordringen om Oprettelsen af et saadant Bureau er bestemt fillet i Konventionsforflagets Artikel 1, og man er herved gaaet ud fra, at der var Tale om en Virksomhed af en saa eien-dommelig Art, af saa megen Vigtighed og et saa betydeligt Omfang, at det vilde være høist utilraadeligt at forene den med de Forretninger, som falde under de almindelige Regjeringskontorets Omraade. I Virkeligheden maatte den, der kom til at forestaa et saadant Bureau, foruden at besidde flere særegne baade theoretiske og praktiske Kvalifikationer, være forberedt paa at komme til at sere det meste af sin Tid og sine Kræfter i Sagens Tjeneste, og han maatte derfor honoreres i Forhold hertil. At han ogsaa maatte have idetmindste en underordnet Medhjælper til at besørge det grovere Arbejde, er en Selvfølge, og ligeledes at der maatte stilles et Lokale til hans Raadighed, hvor han kunde modtage og idetmindste foreløbig opbevare den store Mængde Skrifter, som tilstilledes ham baade fra Ind- og Udlandet. Et Spørgsmaal, som her paatrænger sig og hvis Besvarelse vil blive af Betydning for Spørgsmaalet baade om det omtalte Lokales Størrelse og om Bureauets Virksomhed i det Hele, er det om det ikke vilde være heldigt at samle hele den Literatur, som gennem den internationale Udvevling kom ind i Landet, i et særskilt Bibliothek, som knyttes til Bureauet. Der kan neppe være Tvivl om, at medens paa den ene Side en passende Fordeling af de modtagne Skrifter til de allerede bestaaende Bibliotheker vil frembyde store Vanskeligheder, vil paa den anden Side let nogle af de Fordele, som

skal vinde ved at samle en saa fremtrædende Del af den hele Verdens videnskabelige Literatur i et Centralpunkt, gaa tabt, naar denne Literatur alligevel skal opsøges i forskellige Bibliotheker. Og det bør vistnok fremhæves, at Oprettelsen af et saadant Bibliothek neppe vilde volde meget større Udgifter end den Udvidelse af de allerede bestaaende Bibliotheker, som vilde blive nødvendig, hvis disse skulde optage den hele Masse af Literatur, som erhvervedes ad den her omtalte Vej.

Foruden til Oprettelsen af Bureauet med hvad dertil hører (Inventar, Lys og Brænde), vil der ogsaa kræves Penge til Anskaffelse af flere af de Skrifter, som Danmark nødvendigvis maa stille til Disposition ved Udvevlingen. Man vil af Konventionsforflagets Artikel 2 se, til hvilke Kategorier de Skrifter henhøre, som man er bleven enig om at ville udvevle, og medens en stor Mængde af disse trykkes paa offentlig Betøstning eller med betydelig offentlig Understøttelse og for saa vidt ikke ville volde Staten nogen Udgift, som er værd at omtale, er der andre, med hvilke dette ikke er Tilfældet — saaledes flere af de lærde og literære Selskabers Skrifter —, og disse maatte da kjøbes af Staten. Men herved bør Staten formentlig ikke engang blive staaende. Naar der i Artikel 2, 3die Punkt, kun tales om Skrifter, udgivne af lærde Selskaber og Instituter, er Grunden den, at Grændsen for, hvad der skulde udvevles, dog maatte sættes et Sted, og at den i større Lande af saadanne Selskaber og Instituter udgivne Literatur i og for sig er overordentlig betydelig (Frankrig skal saaledes have omtrent 400 lærde Selskaber). Paa den anden Side maa det fastholdes, at Grændsen er altsammen vilkaarlig sat, idet den videnskabelige Værdi af et Skrift, særlig et Tidsskrift, — som der her nærmest er Tale om — selvfølgelig er uafhængig af, om det udgives af et Selskab eller af en enkelt Videnskabsmand, og Ministeriet mener, at et lille Land som Danmark saa meget mindre bør holde sig hin Grænde efterrettelig, som det jo ikke blot gjælder om at modtage saa meget som muligt, men ogsaa om at give noget, som kan udgjøre en nogenlunde passende Erstatning for det modtagne og tillige paa en nogenlunde værdig Måde repræsentere vor Videnskabelighed i Udlandet. Med andre Ord: Staten bør ogsaa af saadanne periodiske Skrifter, som ikke udgives af lærde Selskaber og Instituter, men iøvrigt have en videnskabelig Karakter, erhverve sig et saa stort Antal Exemplarer, at der kan stilles et Exemplar til Raadighed for hvert af de Lande, der deltage i Udvevlingen. Da dog ogsaa flere af denne Slags Skrifter nyde nogen Understøttelse fra Statens Side, og der til denne Understøttelses Bedvaren let kunde knyttes en Betingelse om at afgive et vist Antal Exemplarer til det her omtalte Formaal, vil Udgiften paa dette Punkt neppe blive meget betydelig. Dog maa det bemærkes, at den i Begyndelsen rimelig-